

...da občutim u sebi
le eno veličast vesoljstva tihega
Rast.
(Srečko Kosovel)

KLUB

Junij je že tu

Minuli maj je prinesel v klub obilico zanimivih predavanj, eden najvažnejših dogodkov pa je brez dvoma bil papežev obisk v Sloveniji, katerega so se udeležili tudi klubovci.

27. aprila je bil gost v klubu mlad in obetajoč pesnik Vladimir Stres. Sprva nam je prikazal surrealno razmišljanje prav tako surrealnih slik, ki so praktično prikazovale razne dogodke v človeškem življenju. Z zanimanjem so klubovci poslušali razmišljanje o sliki, na kateri je bil narisana ribnik s štirimi ribami. Vsaka, še tako navadna stvar, ima veliko faktorjev, o katerih razmišljati. Potem nam je Vladimir odrecitiral nekaj svojih poezij, ki so bile zanimive in so razmišljale o neskončnosti. Na koncu pa je zaigral na kitaro tri pesmi, ki jih je sam napisal in uglasbil. Zanimivo je, da Vladimir poučuje ekonomijo na fakulteti v Ljubljani.

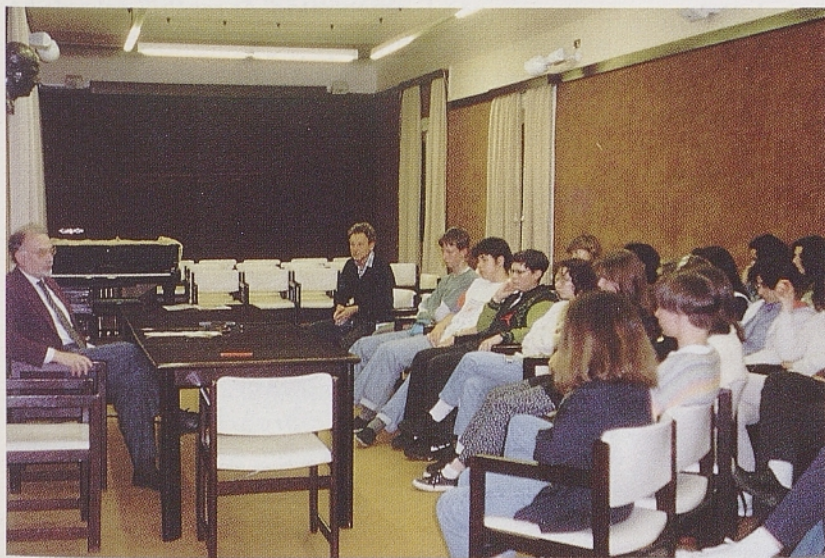
4. maja je bilo na sporedu predavanje o sanjah, toda po želji klubovcev je bilo odloženo na naslednjo soboto. Namesto predavanja so si klubovci ogledali film Šola (it. La scuola). Film zelo dobro prikazuje zapozneli italijanski šolski sistem, poleg tega pa tudi ne preveč bleščeče stanje, v katerem so šolske stavbe v Italiji.

11. maja je bil gost SKK-ja znani psihoanalitik Hektor Jogan, ki je v klubu predaval o sanjah. Predavanje je vzbudilo val pozornosti in zanimanja in Peterlinova dvorana je bila precej polna.

18. maja je sestanek odpadel, ker so se klubovci podali v Postojno na papežev obisk. Klubovci so se že nekaj časa pripravljali na obisk Svetega očeta v Sloveniji.

25. maja je bila na vrsti predstavitev diapozitivov s potovanja po Afriki, katerega se je udeležila prof. Erika Košuta. Predstavila nam je lepo število diapozitivov iz Severne in Srednje Afrike. Klubovcem je povedala obilico zanimivih podatkov, predvsem o običajih in navadah tamkajšnjih prebivalcev.

Junij je že tu, z njim pa tudi težko pričakovane poletne počitnice predvsem s strani klubovcev, ki obiskujejo višjo šolo. Dobro branje in obilo zabave do prihodnjic!

V soboto, 11. maja, je v klubu predaval o sanjah dr. Hektor Jogan.

Erik Sancin

Počitnice nekoliko drugače

Poletje je že pred vrati in čeprav imajo dijaki v šoli še zadnja spraševanja ali celo maturitetni izpit, študentje pa se vneto pripravljajo na hude univerzitetne izpite, vsem misli že bežijo k počitnicam. Nekateri so si le-te že skrbno organizirali, statistike pa nam pravijo, da je vse več takih, ki se šele zadnji trenutek odločijo, kje in kako preživeti svoje počitnice. Ravno tem "zamudnikom" bi radi dali nekaj nasvetov, zato da bi svoj prosti čas med poletjem pametno izkoristili.

Tu je npr. predlog za enodnevni izlet:

SLOVENSKA PROSVETA prireja izlet na Dolenjsko ob odkritju spominske plošče prof. Jožetu Peterlinu ob dvajsetletnici smrti. Izlet bo v nedeljo, 23. junija z avtobusom. Prijave v pisarni Slovenske prosvete, Donizettijeva 3, tel. št. 370846.

Nekaj predlogov za tiste, ki bi nekaj časa namenili tudi svoji osebni duhovni rasti:

SKUPINA SHALOM organizira duhovne vaje v Žabnicah, v domu Šolskih sester, za fante in dekleta od 25. do 28. junija 1996. Skupaj se bomo sprostili in poglobili v same sebe v objemu krasne narave. Za informacije in prijave: Šolske sestre pri sv. Ivanu, tel. 567851

DUH ASSISIJA VABI NA DUHOVNE VAJE V ASSISI - za tiste, ki gredo prvič: od 5. do 12. avgusta 1996

ROMANJE PO STOPINJAH SV. MAKSIMILJANA KOLBEJA NA POLJSKO od 21. do 28. julija 1996 (Krakow, Niepokalanow, Čestohova, Auschwitz,...). Vse informacije dobite na naslovu: MINORITI (p. Milan Kos), Zaloška c. 58, 1000 Ljubljana, tel. 00386/61/443 117.

KOMISARIAT ZA SVETO DEŽELO organizira ob 3000-letnici Jeruzalema **DEVETDNEVNO ROMANJE V SVETO DEŽELO** (mladinska namestitvev) od 13. do 21. julija 1996. Cena: (najceneje v Sloveniji!) 760 USD (polpenzion).

Prijave: do zasedbe mest (50) na SKAM-u, Jurčičev trg 2, Ljubljana, tel. 00386/61/126 30 71.

Vsem mladim pa priporočamo tudi udeležbo na:

6. DRAGI MLADIH (več o programu dobite v članku, ki ga objavljamo posebej) od četrтка, 29. (popoldne) do sobote, 31. avgusta (opoldne). Mladi se lahko udeležijo programa v celoti (cena za hrano in prenočitev 35.000 Lit) ali tudi ne. Prijave v pisarni Slovenske prosvete v Trstu, Donizettijeva 3, tel. (040) 370846.

Vsem želim, da bi se na počitnicah imeli čim lepše!

Breda Susič

Nepregledna množica v Postojni.

O ETIKI NA 6. DRAGI MLADIH

Kateri je tisti dogodek, ki združuje in povezuje mladino iz Trsta, Gorice, Koroške, zdomstva in Slovenije, in na kateri je veliko zabave, pa tudi veliko priložnosti za diskusijo in razmišljanje o aktualnih temah? To je Draga mladih, seveda, ki je postal že kar pomemben dogodek v naši stvarnosti.

Priprave na to veliko mladinsko srečanje so se letos začele že zgodaj, marca meseca pa so letošnji glavni organizatorji, člani društva Mavrični Most Mladih iz slovenske Primorske, sklicali prvi širši pripravljalni sestanek. Udeležili so se ga predstavniki Mladinskega odbora Slovenske prosvete iz Trsta, ZKŠja iz Ljubljane, Amosa iz Maribora, gibanja Pot in skupine mladincev iz Ilirske Bistrice.

Letošnja Draga mladih bo potekala od četrтка, 29. avgusta popoldne, do sobote, 31. avgusta po kosilu, pod šotorom v parku Finžgarjevega doma na Opčinah pri Trstu. Rdeča nit študijskega dela srečanja bo ETIKA v različnih segmentih družbenega življenja. Zamisel za to temo se je porodila, ko so mladi razmišljali o svoji bodočnosti in o poklicu, ki ga bodo opravljali, in ko so se spraševali o tem, kakšen prostor ima danes etika v različnih poklicih. To vprašanje pa so mladi organizatorji še razširili, tako da bo program zanimiv za vse, ne glede na to, kateri bo ali je njihov poklic, saj bo na Dragi mladih govor o etiki na tistih področjih življenja, ki se tičejo prav vsakega človeka.

Na prvem srečanju bo na sporedu predavanje, ki bo bolj teoretičnega značaja (Etika v sodobni družbi), na drugih dveh srečanjih pa okrogli mizi. Ugledni gostje bodo spregovorili o problemih bioetike in etike v družbeno političnem življenju.

V prihodnji številki Rasti bomo lahko o programu podrobneje spregovorili. Že sedaj pa vabimo vse mlade, da v svoj program za konec meseca avgusta vključijo tudi Drago mladih, tako da se bodo srečanja lahko gotovo udeležili.

Breda Susič

V ulici Donizetti, številka 3, je zadnje čase res živahno. In to ne več samo ob ponedeljkih, ko je na vrsti večer v Društvu slovenskih izobražencev, in ob sobotah, ko se na sestanku zbere mladina Slovenskega kulturnega kluba, ali takrat, ko imajo srečanja člani Kluba prijateljstva, pač pa tudi ob četrtnih.

7. marca se je namreč začel Tečaj lepe govornice, ki ga je po nekaj letih zopet organiziral Radijski oder. Na njem se mladi učijo osnov diktacije, smiselnega branja, interpretiranja umetniških tekstov, nastopanja v javnosti in pred mikrofonom. Tečaj, ki ga vodita Matějka Peterlin in Maja Lapornik, je zelo lepo organiziran. Vsako srečanje traja dve uri. Tečajniki, med katerimi je nekaj višješolcev, več študentov, pa tudi mladi, ki so že zaposleni in ki imajo najrazličnejše službe, so razdeljeni v dve delovni skupini, ki delata ločeno. Voditeljici tečaja pripravita več vaj, ki so praktične narave, tako da vsakdo vadi branje, interpretacijo in sproščen govor in dialoge, voditeljici pa opozarjata na napake. Včasih pa je srečanje posvečeno bolj teoriji. 11. aprila je na primer tečajnikom predaval lektor

Veliko zanimanje za leporečje

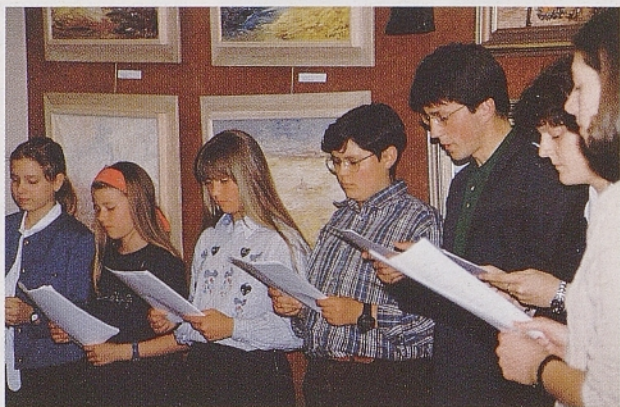
Jože Faganel, ki je danes avtoriteta na področju jezikovne kulture. Na programu pa je tudi sodelovanje s studiom TRAK, saj so tečajniki že, in še bodo, vadili tudi ob mikrofonom.

Tečaja se udeležuje kakih trideset tečajnikov, kar priča o velikem zanimanju za to pobudo. V našem zamejskem okolju, ki je vedno bolj izpostavljeno asimilaciji, je skrb za lepo slovensko govorico izrednega pomena. Zato gre vsa pohvala Radijskemu odru, ki je za ta problem občutljiv. Škoda le, da ni izziva sprejelo tudi kaj več javnih in kulturnih delavcev, ki v naši manjšini večkrat javno nastopajo in ki nas tudi predstavljajo pred širšo (slovensko in mednarodno) javnostjo.

Breda Susič

Na zadnjem srečanju so tečajniki javnosti predstavili nabrano znanje.

Goriški likovni ustvarjalec Herman Kosič

Na obisku smo pri Hermanu Kosiču, mladem in priznanem zamejskem likovnem umetniku. Na Goriškem ga vsi poznamo, Tržačani pa verjetno nekoliko manj, sicer je že razstavljal tudi na Krasu; čeprav se umetniki najraje izražajo v svojem likovnem kodeksu, je Herman rad pristal na razgovor.

In to še pred tvojim potovanjem v Španijo

Točneje v Barcelono, kamor grem predvsem zato, da bi tam spoznal druge likovne umetnike, njihove galerije, obenem pa tudi delovno okolje, v katerem ustvarjajo; namen tega potovanja pa je tudi v tem, da sam razumem nivo svojega dela, oziroma koliko sploh veljam. S seboj namreč nesem svoje zadnje slike, ki jih bom predstavil v raznih njihovih krožkih in čakam seveda na njihov odziv.

Bil si tudi v Parizu...

Bil sem v dveh razdobjih in moram priznati, da je tam krog zelo zaprt, kar pomeni, da je vanj zelo

Avtoportret.

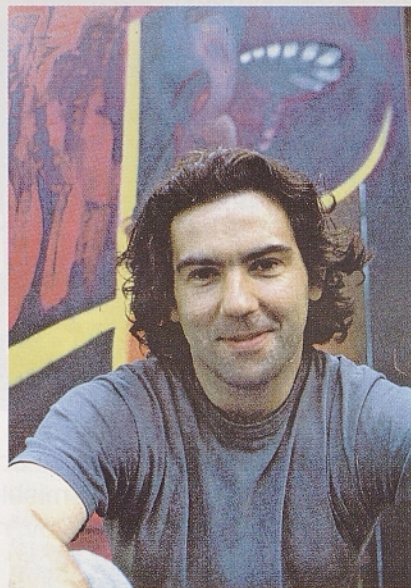
težko vstopiti; ob tem je Pariz zame pomenil zelo pomembno izkušnjo in to iz raznoraznih vidikov; konkretno sem posebno doživel manifestacijo Festa della musica, ko so po dveh mestnih ulicah igrale raznorazne skupine in se je vsakdo izražal s svojim instrumentom ter ustvarjalnostjo; iz tega se je potem rodila zamisel za srečanje Med večerom in nočjo II., ki ga je naša skupina SM-ReKK priredila decembra lani; vsakdo je namreč prinesel nekaj svojega od poezije do glasbe, slik in diapozitivov in se tako predstavil publiki.

Sodeluješ, mislim kot edini Slovenec, v krožku Mittelart v Gorici...

Krožek Mittelart je nastal predvsem iz zelo pereče potrebe po primernem prostoru za razstavljanje naših del, obenem pa je danes tudi kraj, kjer se enostavno srečujemo in načrtujemo razne iniciative. Imamo svojo galerijo, kjer vsakdo lahko mirno in svobodno razstavlja; v galerije na Goriškem, npr. na gradu ali v galerijo Spazzapan, je skoraj nemogoče vstopiti. V Mittelart je vpisanih 50 ustvarjalcev raznih starosti, v glavnem gre za likovnike, vendar naš krožek objema vse umetniške ravni. Prirejamo tudi razne večere poezije, ki so lahko že na meji s teatrom in imamo zelo dobre stike s podobnim krožkom iz Benetk.

In obmejno sodelovanje?

Bom zelo iskren. Realnost na Goriškem je iz tega vidika precej kritična, na Novogoriškem pa je situacija res žalostna. Stikov z Novogo-

Herman Kosič.

ričani nimamo, ker enostavno krožkov in skupin tam ni. Sicer smo na omenjenem lanskem večeru spoznali nekatere posameznike iz Slovenije, ki so bili zelo navdušeni nad večerom, vendar vse ostaja le na medosebni ravni.

Govoril si mi tudi o "goriškem sindromu"...

Na Gorico sem zelo navezan in jo ljubim tudi zaradi njene posebne narave; v naši pokrajini imamo najvišji odstotek samomorov v Italiji in jaz se temu ne čudim; ne bom govoril o Michelstaedterju; pomisli, da je vse, kar je naše mesto ustvarilo pomembnega nato uničila in povzela vojna; in koliko je spomenikov, plošč, kipov, ki jih srečuješ na vsakem trgu ali ob cesti, v parku, ki te že nezavestno (ker jih več ne opazuješ) spominjajo na vojno, žrtve, smrt. Ko greš tako vsakodnevno mimo njih, se dejansko niti ne zavedaš, vendar emanirajo neko energijo, ki te naveže na boginjo smrti;

preteklost in sedanost se v našem mestu stalno prepletata, škoda le, da gre predvsem za tisti žalosten del naše preteklosti. V takem okolju je zelo težko ustvarjati ali enostavno povedati nekaj novega, konstruktivnega in prebujajočega.

Kako pa si sploh začel?

Risal sem od kar se spominjam; začel sem s tušem, nato z barvami; pred nekaj leti sem se resneje poglobil v svoje slike in tako je pred dvema letoma nastala moja prva osebna razstava; doslej lahko štejem pet samostojnih in več skupinskih razstav. V teh mesecih sem pripravljaval nove slike za razstavo, ki jo bova septembra otvorila z Alessandro Bernardis v Špetru v Beničiji.

Kako odgovarjaš tistim, ki ti očitajo pomanjkanje "pravilnih" študijev, čeprav sami kritiki pozitivno ocenjujejo tvojo tehniko?

Poznam take izučene umetnike, ki imajo že probleme pri tem, kako se drži čopič v roki; učenje umetnosti omejuje tvojo ustvarjalnost, umetnost pomeni predvsem svobodno izražanje, brez meja in kalupov, kanonizacije; slika se ti mora izliti iz srca, ne sme poznati laži; pogosto je lahko moja tehnika tudi pomanjkljiva, vendar ne bom nikoli segel po knjigi; najprimernejšo rešitev najdem vedno v sebi, kajti v tebi tičijo vsi odgovori, ki jih iščeš.

Na zadnji razstavi smo lahko prebrali tudi nekatere tvoje poezije...

RAST, mladinska priloga Mladike,
34133 Trst, ulica Donizetti 3
Pripravlja uredniški odbor mladih.

Pri tej številki so sodelovali:

Erik Sancin, Breda Susič,
Erika Jazbar, Valentina Destri,
Raffaella Petronio, Ivo Kerže,
Jadranko Cergol, Andrej Zaghet
Sara Trampuž in Erika Hrovatin.

Glavo Rasti je izoblikoval Štefan Pahor.
Številko je uredila Nadja Roncelli.

Trst, junij 1996

Tisk Graphart
Drev. G. D'Annunzio 27/E,
Tel. 040/772151

Jurij Paljk, Nemir.

Moje prve poezije so vezane predvsem na likovno delo; včasih se mi zdi, da slika določenih emocij ne uspe povedati; s pomočjo poezije, ki se dotika drugih strun čutnosti in objema drugačen svet, je učinek slike popoln.

Kakšen odnos imaš do svojega dela?

Moje slike se rodijo iz emocije, ki mi jo povzroči določena izkušnja; vsebine so zato lahko zelo osebne in berljive le za nekatere, to so predvsem občutki vezani na odnose z ljudmi in intimna doživetja; na svoja dela sem zelo navezan in jih težko prodajam, raje jih podarim prijateljem. Ne morem niti govoriti o svojem najljubšem delu, ker moje slike odgovarjajo mojim občutjem, mojemu notranjemu svetu ter iskanku, za katerega upam, da mu ne bo nikoli konca.

Nazadnje...

Nazadnje bi rad še poudaril, da umetnik ali ustvarjalec nima vselej kanoniziranega dekadentnega življenja. Življenje navadnega človeka je vsekakor bogato z izzivi in močjo, treba je le intenzivno poslušati in doživljati vsa tista majhna občutja, ki ti gredo vsakodnevno mimo.

Hvala za pogovor.

Erika Jazbar

Psihozanimivosti

ČUSTVA

Čustva so argument, ki od nekdanj zanimala človeka. Medosebne odnose od vedno urejuje določeno notranje doživljanje - čustvovanje.

Tokrat si bomo ogledali različne vidike razlikovanja čustev.

Kot prvo razlikujemo čustva glede na način doživljanja. Ločimo jih na pristne (sedanja čustva, ki jih doživljamo, ko se veselimo, žalostimo ali jezimo), nepristna (ta so spominska, čustva usmerjena v preteklost, ki jih sedaj obnavljamo), anti-pacijska (tu je usmerjenost v prihodnost - npr. življenje v ljubezen, v katero se šele upa, namena, da se s kom skregamo ipd.) ter splošna čustva.

Glede na dosegljivost vrednot so v preteklosti razlikovali čustva poželjivosti (obsega vrednote kot npr. ljubezen in nevrednote kot odpor) in srditosti (upanje, sreča in obup).

Pod vplivom trajanja delimo čustva na hipne in trajne. Hipna čustva so efekti, močna čustva z veliko motivacijsko silo. V zvezi s temi imamo tudi določene fiziološke reakcije: razširjanje žil, ojačenje utripa, inervacija mišic ipd. Trajna čustva imenujemo strasti. Te so: trajna čustvena usmerjenost v določen predmet (pijančevanje, kajenje, erotičnost), ali pa svetovno in življenjsko nazorno prepojeno čustvovanje (domovinska ljubezen, spoštovanje, pobožnost). V to skupino sodijo tudi vsa instinktivna čustva, neposredni izrazi naravnih nagonov.

Glede na predmet čustev lahko delimo čustva na različne kategorije. Tu se avtorji v razlagah zelo razlikujejo. Ribat jih deli na čutna in duhovna ali intelektualna, Sprangler jih je delil na 6 vrst, vzporedno s šestimi panogami duhoslovnih ved (hedonska, estetska, logična, socialna, etična in religiozna čustva): Scheler je socialna čustva fenomenološko delil v dve skupini z ozirom na dva tipa ljudi: osebe, ki čustva obračajo na druge - heteronagonske in tiste - proprionagonske, ki čustva obračajo predvsem nase.

Za nekoga so čustva odvisna od jakosti potrebe, obsežnosti in informacije ter od posebnosti akcije, ki je potrebna za doseg cilja.

Ob koncu pa naj še dodam, da so ob tem argumentu še vedno zelo velike neskladnosti.

Valentina Destri

V zadnjih časih se veliko govori o odprtosti oziroma zaprtosti naše manjšine do Italijanov. Marsikdo se sprašuje, kako in kdaj se odpreti večini, kolikokrat in v kakšnih primerih.

Živimo v pretežno italijanskem okolju, v katerem je večkrat težko ohraniti svojo slovenskost in zato so ta vprašanja umestna še posebno za tiste Slovence, ki veliko dajejo na odpiranje drugim nasplošno, ne samo Italijanom. Radi bi se odprli večini, radi bi, da bi večina spoznala slovensko kulturo in mišljenje, ampak ne vedo, kako in kdaj se odpreti, ker so velikokrat bili razočarani nad dejstvom, da večina ne razume pravic, ki so za nas bistvene, in nas sprejema le kot "drugačne" sosede. Res je lahko glede tega veliko nesporazumov in to lahko povem tudi jaz, ker sama živim v dvojezični družini, ki nekatere stvari razume in sprejema, druge pa ne. Nekateri imajo vsaj to srečo, da v družini lahko govorijo samo v slovenščini, a tudi ti, logično, se na cesti znajdejo v italijanskem okolju in tu nastane problem odprtosti ali zaprtosti do Italijanov. Večkrat se zapiramo in opravičujemo to naše delovanje s tem, da tako branimo svojo slovenskost in ohranjamo svojo kulturo. Zdi se nam preveč, če se moramo pogovarjati v italijanščini, ker pač večina Italijanov ne obvlada slovenščine, in mislimo, da na tak način naša slovenskost splahni. Tako se zdi, a v resnici ni tako. Res bi bilo žalostno, da bi se naša slovenska zavest tako hitro potopila, a kot vemo, se to ne dogaja. Kljub nerazumevanjem, ki jih občasno še občutimo, ostajamo še vedno to, kar smo: Slovenci. Zakaj mislimo, da se naša zavest lahko ruši na tako lahek način?

Morda smo premalo samozavestni, premalo verujemo v lastne sposobnosti, ki jih imamo veliko. Zdi se mi, da gojimo v sebi še veliko občutkov manjvrednosti do ostalih narodov, pa tudi do Slovencev onstran meje. Zato se tako bojimo, da izgubimo našo kulturo in se zapiramo. Ker nismo dovolj zreli, da bi vzeli svoj križ na rame in stopili z dvignjeno glavo po deželah tega sveta, svobodni in zmagovalci, kljub nerazumevanju drugih. Spomnimo se, da moramo

veliko žalitev pozabiti, če hočemo zrasti v lastni identiteti. Vsak otrok dobi veliko udarcev, prestane veliko travm in če hoče zrasti v zrelega, odraslega, mora te travme preboleti in prekositi. Probleme mora rešiti, udarce pozabiti, ker ne bo nikoli zrastel če jih bo premeleval celo življenje. Tudi naša manjšina lahko ostane na otroški ravni, če se znamo samo spominjati vsega, kar smo prestali in kaj so nam hudega napravili in ob tem uporabljati ob različnih situacijah različne obrambne mehanizme. Seveda se bomo tega vedno spominjali, a ne smemo iz naših bolečin napraviti oklep, ki ga bomo kazali vsem: "Glejte, kaj smo prestali." Raje si zavijamo rokave in napravimo kaj za našo rast, da ne bomo ostali otroci na tem evropskem prizorišču, ki nas čaka kot zrel, odrasel narod. Če pa hočemo biti odrasli, moramo naše udarce pozabiti in iz njih zrasti. Zato se moramo odpreti popolnoma vsem, brez strahov, da bi v določenih primerih lahko "izgubili naše slovenstvo". Tega ne bomo izgubili nikoli, če smo zrele osebe, kot znamo biti, tudi če se moramo v nekaterih slučajih prilagoditi drugim ali če imamo kdaj kakšen problem, ki ga prinaša naše okolje. Prelahko bi bilo za nas živeti v Sloveniji, kjer vse govori slovensko. Mi smo navajeni drugače in zato morda cenimo dosti bolj slovenščino kot sami Slovenci, ki živijo onstran meje. Ni važna kvantiteta, ampak kvaliteta. Zato nehajmo imeti občutke manjvrednosti ob "pravih Slovencih", ker nimamo vzrokov, da bi mi bili manj Slovenci kot oni.

Žal nekateri izmed nas ne razumejo, kako je kultura tesno povezana z vero in kako ena brez druge ne moreta živeti. Žal danes marsikdo misli, da sta kultura in napredek nekaj popolnoma nasprotnega od vere v Boga in ljubezni do bližnjega. V resnici pa se dopolnjujeta. Zato se Slovenci (in ne samo mi) ločujemo in zaradi tega ne dobimo tiste moči, ki bi jo morali imeti v našem okolju egoizma in nestrpnosti. Odgovoriti zaprtosti z zaprtostjo? Nevljudnostim z nevljudnostjo? Brezbrižnosti z brezbriznostjo? To je lahko ena pot, to je lahko mera za "kdaj" in "koliko" se odpreti Italija-

nom: odvisno od "kdaj" in "koliko" se odprejo oni nam. Če so odprti in vljudni z nami, se odpremo. Je tako? Žal pa ta pot ne pripelje daleč. Človeka spoznaš v majhnih in vsakdanjih stvareh. In kakšni se zdimo mi Italijanom, večini, drugim narodom? To vedo le oni, ne mi. Mi se lahko samo odločimo za pravo pot. Samo če se bomo odpovedali nam samim, bomo lahko telo in kri za slovenstvo, samo če se bomo podarili drugim, bo iz nas zraslo kaj dobrega in lepega, ne samo za nas Slovence, ampak za vse ostale narode. Nekaj takega je povedal Ivo Kerže' v imenu celega zamejstva na papeževem obisku v Postojni in jaz se z njim popolnoma strinjam. Prepričana sem, da vsaka zaprtost rodi zaprtost in vsak odklon drugi odklon. Večkrat nas drugi odklanjajo: ali se moramo zaradi tega zapreti? Smo res tako nemočni, da ne zmoremo ostati odprti?

Seme mora umreti, da obrodi sad. Tako moramo umreti v sebi tudi mi, da obrodimo bogate sadove v umetnosti, literaturi, glasbi in v vsem, kar se lahko imenuje kultura. Tudi v veri, seveda. Nesmiselno je ohraniti to sebičnost, ki jo prenašamo okrog, to zaprtost, ki postaja že del nas. Mislimo preveč nase in premalo na dobro vseh. To pomeni umreti v sebi: umreti v lastni sebičnosti, majhnosti, nemoči. Bodimo močni, bodimo samostojen del Evrope in celega sveta. Zato je vera tako blizu kulturi, ker nam Kristus naroča smrt samim sebi in odpiranje drugim in nam daje moč za to. To je naša vera in vanjo verujemo. Le v njej bomo popolnoma brez strahu, če se bojimo izgubiti slovenskost, ker vemo, da to ni božji načrt. Kdor je v strahu, ni še popoln v ljubezni.

Moja želja je, da hodimo pogumno po tej poti odpiranja v ljubezni do vseh narodov tega sveta, tudi do naših sosedov Italijanov. Ne skrbimo toliko, kako se oni vedejo do nas, ampak kako se mi vedemo do njih. Vedno odprto, z globokim spoštovanjem do njihove kulture in tudi do napak, ki so jih naredili, ker smo vsi ljudje in obenem z veliko osebno zavestjo, da smo Slovenci in da nas ne bo nihče prepričal, da smo kaj drugega.

Raffaella Petronio

Zacvetela je tišina

Romal sem po starodavnem govorju in moja duša je iskala svoj cilj. Ko sem prelazil vse vrhove in je prah na mojih stopalih govoril, da je bila pot že predolga, sem se utrujen zgrudil pod košato smreko. Ko sem spal, sem izvedel, da je cilj potonil tudi v mojih sanjah. Le hrepenenje je ostalo, žejno poti: noge pa so bile preutrujene zanjo.

Prebudili so me zadnji žarki zahajajočega sonca. Ko sem vstal, sem opazil, da stoji cerkev ob košati smreki, pod katero sem spal. Romarja me je privleklo k njej kakor čebelo v medu. Privabila me je njena spokojnost.

Ko sem vstopil v cerkev, sta zabrnela čas in prostor: obkrožila me je nebeška vojska. Čez strop je zamahnilo štirinajsttisoč lahkkih kril in iz oken je zagorelo štirinajsttisoč plamenečih oči. Vse je bilo tiho, vse je bilo luči.

Padel sem na kolena in prisluhnil luči. Govorila je o kruhu in vinu, govorila je o zemlji. Govorila je: "Bit na prepadu svetov, strmina tvoje duha je ostrina naših mečev"; in iz za kril se je zabliskalo sedemtisoč mečev in držalo jih je sedemtisoč desnic.

Prestrašil sem se ognja njihovih oči in bliskanja njihovih mečev. Hotel sem zbežati. Tedaj je spregovorila tišina in govorila je kakor grom z oblakov: "Zvest ostani zvezdi bojnega polja in ne zbeži pred razpojevano vojsko." Pri tem mi je njena roka pokazala na zvezdo, ki je žarela nad oltarjem. Zvezda, vsa iz luči in neba, me je spomnila na pogum in je pomirila moje srce, tako da nisem več klečal. Vstal sem sredi bojnega polja. In zvezda mi je dajala moč.

Ko je to videla lahkokrila vojska, se je zagnala vame in mi razmesarila dušo s svojimi ostrimi konicami. Razklala jo je in grizla in moje oči so to videle in moja ušesa so to slišala, kajti moje telo je še stalo sredi

bojnega polja. Vsak angel je dobil kos moje duše, vanj zabadal svoje ledene zobe in ga goltal.

Ko so se nasitili, so jim oči ugasnile, krila so se jim skrčila na blestečih ramenih, meči so jim popadali iz rok in zaropotali so po cerkvenem podu, sredi ožganih ladij. Mrzlo je zapihalo s stropa, ki so ga sedaj pokrivalo same tihe zvezde, nad oltarjem pa je zasijala luna.

Tedaj sem zagorel jaz. Iz ladij so v tej novi luči začeli vstajati davni, pozabljeni ljudje, ki nekoč so bili telo in kri, nekoč so bili prah in pepel. Sedaj pa so vstajali v luči mojega telesa in moje raztrgane duše. Bili so veseli in njihovi nasmejani obrazi so plesali okoli mojega, ki pa je bil žalosten. Žalosten je bil, ker je pač vse minilo. Boj je bil odbojevan. Zvezda bitke je ugasnila nad oltarjem in nebeška vojska je zaspala.

Odšel sem iz cerkve z izpraznjenim srcem in glej: močan veter je zapihal z gora in mi prišepnil skrivnost brezmejnih obzorij, skrivnost bitke nebes in zemlje. Prisluhnil sem mu in tako mi je dejal: "Romar, razkril ti bom skrivnost lahkokrile vojske, ki si jo doživel, a ne razumel, ki te je raztrgala, a ne ubila, ki te je razburila, ampak pustila praznega.

To je skrivnost stene in skrivnost poti, romar, ti bi jo moral poznati. Tvoj obraz ne bi smel viseti tako žalostno kakor zastava poražene vojske.

Misliš, da ima stena kak smisel, dokler se ne zapeza plezalec vanjo? Misliš, da ima plezalec kak smisel dokler ga stena ne vsrka vase? Misliš, da imata obadva smisel, ko je enkrat vzpona konec? To je velika skrivnost stene.

Misliš, da tiči smisel poti v njenem začetku in njenem koncu? Misliš, da je ogenj, ki jo oživlja ogenj tvojih misli? Misliš, da pot ne more ven iz svojih bregov? To je velika skrivnost poti.

Vedi, romar, da je na koncu vsake poti stena in na koncu vsake stene pot. Stena rojeva pot in pot rojeva steno. Na meji med steno in potjo pa je bolečina poroda, trpljenje ustvarjanja, muka začetka in konca, prava, najčistejša, najgrozotnejša smrt. Na tej meji se zarisuje sijoči obraz bitja na zaslonu brezna.

Tedaj povej mi, romar, zakaj visi tvoj obraz žalostno kakor zastava poražene vojske?"

Gorski veter je umolknil in mi prisluhnil, ko sem tako govoril: "Resnično, kar govoriš, je prava skrivnost nebeškega boja, skrivnost stene in poti, ki mi je iztrgala in požrla dušo. Poznam jo, ker sem jo sam zaznal v trušču bitke, na ognjenem bojnem polju. Vendar vedi, moj obraz ni žalosten zaradi poraza, ampak zaradi porodnih bolečin novega v meni. Ta boj je odprl v meni rane, iz katerih bosta vzklila novo telo in nova kri!"

Tedaj se me je sam gorski veter prestrašil. Toda ko je začutil, kako noč razpada v luči in kako na obzorju žari zarja novega dne, me je pogledal z drugačnimi očmi. Poln spremenjenja je zavpil od radosti, me objel s svojimi močnimi šapami in se pognal od samega veselja nad bučeče morje. Lahkokrila vojska se je prebudila in je zaplesala pred vzhajajočim soncem.

Jaz pa sem doumel, da sem prišel do konca svoje prašne poti in da se nad menoj dviga stena, vsa umita v žarkih novega dogajanja.

In stena mi je tako velela: "Pridi, romar, položi name svojo nemirno roko in zareži vame svojo vrtoglavo smer!"

Ivo Keržè

*

Ivo Keržè je za ta sestavek prejel 1. nagrado na letošnjem literarnem natečaju SKK. (Utemeljitev komisije je objavljena v Rasti 102/96)

New York

New York je eno največjih mest na svetu. Ko je prišlo izpod Nizozemcev kot Nieuw Amsterdam pod Angleže, ki so ga prekrstili v New York, se je mestece pričelo hitro razvijati.

Brez dvoma je najvažnejša newyorška četrt Manhattan. V njej prevladujejo zelo visoki nebotičniki in zelo važno, najbrž najvažnejše trgovsko središče na svetu (Central Business District) s svojim Wall Streetom. Pomembno vlogo v Manhattanu imata tudi Fifth Avenue in Times Square. V neposredni bližini se nahaja znan Empire State Building, ki je tretji najvišji nebotičnik na svetu, pa še Chrysler in hotel Waldorf Astoria. Malo bolj na jugu leži Greenwich Village, znana četrt pisateljev in umetnikov v 30-tih letih. Američani mu pravijo Green Village ali kar Village. Prvotnega zelenja skoraj ni več, toda vseeno je še vedno privlačna četrt. Še bolj na jugu najdemo Chinatown, ki velja za največjo kitajsko naselbino izven Kitajske. Blizu Chinatowna se nahaja Little Italy. Čisto na jugu najdemo Battery Park, iz

katerega vodi pod reko Hudson v Brooklyn predor Brooklyn Battery. Visoki manhattanski nebotičniki se nahajajo predvsem med 23. in 96. cesto, kjer je tudi znameniti Central Park. Severno od njega pa se nahaja črnska četrt Harlem, znana po svoji revščini in kriminalu. V Harlemu živi približno dva milijona temnopoltih Američanov, v vzhodnem delu (East Harlem) pa so se naselili Portoričani.

Brooklyn se lahko ponaša s svojimi velikimi tovarnami in pristanišči, predvsem na bregu East Riverja, kjer prevladujejo zapuščena parkirišča in pristanišča. Brooklyn velja za newyorško spalnico, saj tam ljudje le bivajo, na delo pa hodijo ali v Manhattan ali v bližnji New Jersey. V Brooklynu prevladujejo stanovanjski bloki nižji od petih nadstropij (največ štiri) z zelo redkimi izjemami.

Severno od Brooklyna se razprostira Queens, ki je simbol Američanov srednjega sloja. Tu se nahajajo skoraj izključno eno ali dvo-družinske hiše z vrtovi in garažami. Med Manhattanom

in Queensom leži Roosevelt Island, ki velja za botanično stanovanjsko četrt.

Dosti bolj na jugu leži Staten Island, oddaljena newyorška četrt dosegljiva (iz Manhattana) le z redkim parnikom. Dolgi Verazzano Bridge pa povezuje Staten Island z Brooklynom. Predvsem v kanalu Arthur Kill (to je ozek pas morja, ki loči Staten Island od zvezne države New Jersey) je veliko aktivnih pristanišč.

Čisto na nasprotni strani Staten Islanda leži Bronx, edina newyorška četrt, ki se nahaja na celini. Bronx je zelo znan po svojih dotrajanih stanovanjskih blokih, kriminalu in revščini, ki vladata tam. Sicer pa ima Bronx tudi nekaj bleščečih točk npr. prestižni in svetovno znan živalski vrt. V Bronxu se je naselilo mnogo Portoričanov, v Brooklynu pa mnogo Italijanov, Ircev, Židov in Rusov.

Prihodnjič bi vam rad opisal kako evropsko mesto, zato se priporočam! Dobro branje do prihodnjič, dragi bralci Rasti!

Erik Sancin

Jack Frusciante je zapustil svojo skupino

Delo, ki sem si ga tokrat izbrala, je italijanska uspešnica z naslovom Jack Frusciante je zapustil svojo skupino (Jack Frusciante è uscito dal gruppo). Avtor Enrico Brizzi, 22-letni študent fizike, je v drobni knjižici ustvaril enkraten umetniški manifest današnje mladine. Naslov dela je sicer le simboličen, saj ne gre tu za biografijo znanega kitarista rock skupine Red Hot Chili Peppersa, ampak zgolj za preprosto zgodbo čisto navadnega sedemnajstletnika, po imenu Alex ali "stari Alex", kot ga naš avtor ves čas imenuje.

Mnogim je bilo nejasno, zakaj se je Jack Frusciante odločil, da zapusti svojo skupino prav v trenutku, ko se je bližal višku svoje kariere, ko bi lahko zablestel v denarju in slavi. A "stari Alex" je doumel vzroke njegove odločitve.

Ko je nekoč "stari Alex" drvel s svojim kolesom po mestnih ulicah, se mu je nenadoma zazdelo, da je njegovo življenje preveč enolično, prazno, brez smisla. Do tega odkritja se je dokopal pri sedemnajstih letih in se tako spremenil iz marljivega dijaka v naveličanega in zdolgočasenega najstnika. In če se je "stari Alex" ozrl naokrog, je povsod zasledil vedno iste obraze, iste obleke, povsod le nahrbtnike Invicta in jeansse Levis. Zato se je odločil za drugo pot, sklenil je, da ne bo več številka v brezoblični masi. Stopil je na svoje kolo in se hipoma odpeljal v svet, daleč od skrbne "mater", daleč od brezbriznega očeta, daleč od ljudi. Želel je odkriti samega sebe, prodreti v svojo notranjost in se pripraviti na zahtevno in odgovorno življenjsko pot. Medtem ko je blodil v svoji notranji razklanosti, je nenado-

ma srečal Aidi, dekle, kateri bi želel izkazovati svojo ljubezen, a obenem tega ni zmožgal. Štiri mesece! Le štiri mesece je imel pred seboj, da bi dekletu odkril svojo ljubezen, saj bo ona potem odpotovala v Ameriko. In v tem času je v njej spoznal človeka, kateremu je lahko vse verjel in zaupal. Ali bo čas in ocean premagal njuno ljubezen? Ali bo po teh štirih mesecih vsega tega konec? V takih in podobnih vprašanjih lahko tudi marsikdo izmed nas najstnikov odkrije svoje stiske in težave. Zgodba, v katero je avtor občasno vpletel nekatere odlomke iz "magnetičnega arhiva - dnevnika gospoda Alexa", je ovita v sproščenost in vsakdanjost, dijaški žargon junaka z vsemi besednimi odtenki pa še bolj poudarja resničnost izbrane zgodbe.

Jadranka Cergol

Grafološki kotichek

Andrej Zaghet

Marija

Iz pisave je razvidna razlika med Marijino pravo naravo in njenim obnašanjem v javnosti. V socialnem življenju prevladuje precejšnja stopnja avtokontrole, zaprtost v značaju in torej pomanjkanje sproščenosti, medtem ko je Marija v resnici živahnije narave. Njena zaprtost v značaju ji povzroča kopičenje napetosti, ki se izraža tudi v pisavi: zelo pogosto namreč stopajo v ospredje oglate povezave med črkami, ki označujejo obrambo pred drugimi (oglati povezava je izraz mišične napetosti, ki onemogoča sproščeno obnašanje); desni rob lista je zelo poudarjen, kar je izraz nenaklonjenosti bližnjemu, in v besedilu so razvidni grafološki znaki tesnobe.

Marija je sicer dobre in dinamične narave, a neka notranja pregrada ji ne dovoljuje, da bi drugim razodela svoja čustva in želje. Pogosto raje molči, namesto da bi ljudem izrazila svoje mnenje o najrazličnejših stvareh. Zelo je kritična do drugih.

Kitajsko policijo je v obnarskem turističnem mestu Šanja aretirala striptizeti, stari 22 oziroma 19 let, in jo zaradi neprimernega videja poslalo na enoletno delo v

Kultura se odpravlja na počitnice

Bliža se poletje in z njim tudi obdobje suše. S tem seveda ne mislim toliko na vremenski pojav, kolikor na usihanje ponudbe na kulturnem področju, saj v Trstu poleg predstav na gradu sv. Justa in Festivala operete skorajda ničesar drugega ne preostane. Tržaška gledališča v teh dneh zaključujejo sezono in se poslavljajo od publike. Tako je SSG s prijetno komedijo *Maurizia Costanza* "Izpraznjeno vrni" vzbudilo v gledalcih nekaj razmišljanj o smislu velemestnega vsakdana in jim nenazadnje tudi vtililo kanček dobre volje, da bi jih dokončno rešilo še zadnjih morebitnih posledic pretresa, ki jim ga je povzročilo na začetku sezone s šokantno "Sedmerico proti Tebam".

Tudi operno gledališče Verdi je uprizorilo v teh dneh svojo zadnjo predstavo: *Verdijevo Traviato*. Tole znamenito opero odlikuje vrsta šarmantnih melodij, ki osvojijo tudi tiste poslušalce, ki drugače do klasične glasbe ne čutijo posebne simpatije. Zaradi popularnosti in priljubljenosti te Verdijeve mojstrovine so bile vstopnice za vse predstave razprodane.

Še vedno pa se lahko napotite v Tržič, kjer je do sredine junija na sporedu niz koncertov o glasbi v Sredozemlju. Gre za zanimivo priložnost, da prisluhnete eksotičnim arabskim in španskim melodijam, ki v običajnih koncertnih programih ne najdejo prostora.

Pred kratkim se je zaključil prvi Festival sodobne dramaturgije, ki se je izkazal za koristno priložnost za promocijo tiste dramske produkcije, ki ponavadi le s težavo pride do odrskih desk. Velik del publike je namreč do nje skeptičen in jo pogostoma kar v celoti označi za nerazumljivo, dolgočasno ipd., kot dokazuje lanskoletni primer Handkejevega "Časa, ko nismo vedeli ničesar drug o drugem", ki je med gledalci vzbudil več ogorčenja kot navdušenja. Tržaška publika, ki je kronično navezana na preteklost, je ta festival sprejela z določenim zanimanjem, zato bi se splačalo prihodnje leto tole pobudo ponoviti in še naprej spodbujati Tržačane s takimi pomlajevalnimi in dramilnimi terapijami.

Sara Trampuž

Slovinci v Južni Ameriki

Južna Amerika je po letu 1845 odprla vrata priseljencem. Ti so se množično preseljevali predvsem v Čile, Urugvaj, Brazilijo in Argentino, ki je po številu priseljencev postala druga država na svetu za ZDA. Kot je veljalo "grem v Ameriko" za "grem v ZDA", je "grem v Južno Ameriko" pomenilo "grem v Argentino". Glavna zasluga za to pametno argentinsko politiko gre duhovniku Juanu Alberdiju, velikemu argentinskemu pisatelju, mislecu in državniku, ki je kmalu po proglasitvi argentinske neodvisnosti pod geslom "Gobernar es poblar" (vladati je obljuditi) prepričeval javnost in vlado, naj privabijo čimveč tuje delovne sile, če želijo, da bi se Argentina povzpela in resnično napredovala. Res je bil bister ta človek! V tistem času je na argentinski ogromni površini, ki je velika kot cela Evropa brez Rusije, živelo komaj 1.800.000 prebivalcev!

Alberdi je nekaj časa potreboval za temeljno pripravo okolja za tujce, saj je val priseljencev naraščal iz leta v leto. Po uradnih statistikah se je v obdobju med 1857 in 1933 preselilo v to deželo nič manj kot šest milijonov in pol Evropejcev!

Največji del priseljencev so prispevali Italijani, vendar dobrih 65% od teh je bilo takoimenovanih "golondrinas" (lastovice), ki so se vsako leto po lepih zaslužkih vračali domov čez veliko lužo.

Argentino so sprva večinoma naseljevali Španci, pa se je tudi število Nemcev, Poljakov in Slovencev čedalje večalo.

Danes živi v Argentini okoli 70.000 Slovencev, če pa štejemo še njihove sinove, jih je gotovo nad 120.000. Ti se v Argentini ne bavijo s poljedelstvom, pač pa s stavbarstvom (približno polovica), ena četrtnina pa kot služinčad (šp. *servicio domestico*), to se pravi, da so vratarji, vrtnarji, kuharji, sobarji in hišniki.

Iz vrst jugoslovanskih potomcev, posebno Dalmatincev, se jih je zelo veliko povzpelo na visoka mesta, npr. v politiki, kulturi in gospodarstvu.

Ministri, poslanci, pisatelji, učenjaki, velepodjetniki in industrijalci delajo čast svojim čistim slovenskim, hrvaškimi ali srbskim priimkom. Slovenci zasedamo v Argentini važno mesto, saj tudi prebivalci španskega porekla zelo spoštujejo naš narod, skratka v Argentini smo Slovenci na zelo dobrem glasu.

Tamkajšnji Slovenci zelo izstopajo, naj omenim le Miguela Mihanoviča, ki je ustanovil prvo argentinsko plovno družbo. Med Slovenci so dalje znani podjetniki bratje Benčič in arhitekt Viktor Sulčić.

Lepo število Slovencev najdemo tudi v Čilu, kjer je Dalmatinec Baburica, čilski Rockefeller, bil znan ne samo kot najbogatejši v državi, ampak tudi kot socialno čuteči mož, saj je svoje farme spremenil v zgledno urejene vasi in udobna naselja.

Precej Slovencev je tudi v Urugvaju in Južni Braziliji, kjer pa so se pomešali v barvno, raznoliko in izstopajočo družbo, tako da skoraj sploh ni nič slišati o njih.

Erik Sancin

PISMO

Skupina za pomoč slovenskim au-pair v Londonu

c/o 8 Sycamore Avenue,
HATFIELD, Herts, AL10 8LZ,
England

Skupina za pomoč slovenskim au-pair je bila ustanovljena septembra 1993. Članice skupine so slovenske žene, živče v Londonu in okolišu. Namen Skupine je pomagati au-pair (deklet in fantov), ki mogoče potrebujejo pomoč in nasvet med bivanjem v Angliji. V večini primerov au-pair ne ve dosti o načinu življenja, o otrocih in versem prepričanju družine gostiteljice. Tako da se pričakovanja slovenskih deklet in fantov ne ujemajo s pričakovanji družin gostiteljic. Skupina občasno organizira družabna srečanja, kjer si au-pair lahko izmenjajo medsebojne izkušnje.

Članice omenjene skupine so pripravile Napotke slovenski mladini z osnovnimi informacijami o delu, prostem času in legalnem položaju au-pair. Kopije "Napotkov" lahko dobite, če pokličete na sledeče telefonske številke v Londonu in pustite svoj naslov na telefonski tajnici.

Breda Gajšek +44(0)171 372 4104
Alenka Marsh +44(0)171 738 3277
Doroteja Khan +44(0)181 444 5576
Sestra Agnes Žužek
+44(0)181 998 9305

Poudariti moramo, da Skupina ni au-pair agencija za posredovanje družin v Angliji.

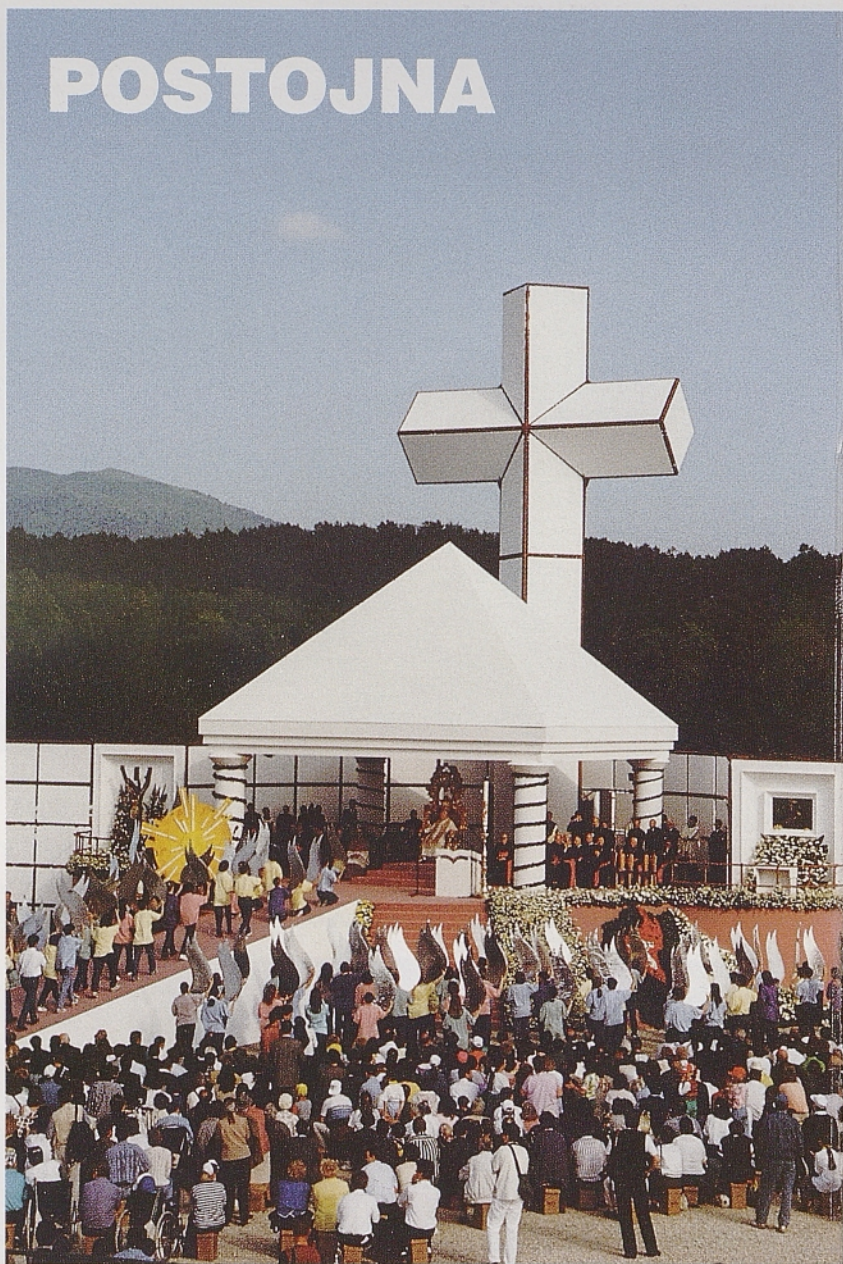
Papežev obisk v Sloveniji je bil gotovo za vse Slovence, verne in ne, pomemben in nepozaben dogodek. Pomemben - zaradi zgodovinskega pomena, nepozaben - ker je mladim in splošno vsem, ki so se udeležili enega izmed treh "etap" srečanje s Svetim očetom in sicer Ljubljana, Postojna in Maribor pustil nepozaben spomin. Večina mladih se je udeležila srečanja v Postojni. Kdor je temu prisostvoval, se zagotovo spominja enkratnega vzdušja, ki je tam vladalo. Mešanica evforije, nestrpnosti in iskrene notranje sreče. Kdo se ne spominja trenutka, ko je Sveti oče končno prišel med nas? Veselje, ki je zavladovalo v tistih trenutkih? Plapolanje rumeno-belih zastavic v toplem poletnem soncu, ki nas je pred sošolci zaznamovalo kot "tiste, ki so bili v Postojni." Ob vprašanju: "Kakšne spomine imaš na srečanje s papežem v Postojni in kaj ti je pomenilo?" so tako odgovarjali:

D: Bilo je nekaj tako lepega, da se z besedami ne da izraziti. Zdelo se mi je, da sem kot nekakšen neverni Tomaž, ki dokler ne vidi, v tem primeru papeža - ne verjame. Srečanja s papežem sem se zelo veselila, ker me je v trenutku verske negotovosti utrdil v veri.

B: Bilo je lepo doživetje, ker smo se tam zbrali mladi in dokazali, da so ideali, ki jih predstavlja Cerkev, še živi.

M: Občutki so bili zelo močni, ker nas je bilo veliko in smo se vsi skupaj veselili papeževega obiska in poleg tega smo se končno mi katoliški skavti in skavtinje srečali.

A: Srečanje s papežem mi bo gotovo ostalo v spominu, ampak glede na to, da ni bilo moje prvo mladinsko srečanje s papežem bi rajši omenila pripravo, ki smo jo imeli s slovenskimi skavti, večer prej. Šlo je za bedenje. Zbrali smo se popoldne ob šestih in nato skupaj preživeli to noč kot pripravo na papežev obisk. Sprva smo se porazdelili po skupinah in razmišljali o raznih vprašanjih, nato smo imeli multimedialno razmišljanje vedno na to temo in končno je bil prižgan taborni ogenj, ob katerem je vsaka pokrajina prikazala značilnosti svojega območja, tako smo zamejci zapeli

Skavtsko pesem, in ob polnoči smo imeli zelo zaživeto mašo.

I: Srečanje in splošno vzdušje je bilo zelo lepo in pritegnilo je veliko ljudi. Mislim, da je bil papež zadovoljen preživeti 76. rojstni dan z mladimi. Splošno pa se mi je zdelo, da je bilo vse skupaj skoraj na meji fanatizma - mislim zastavice ipd.

Kakšne občutke pa imajo prijatelji z Goriškega?

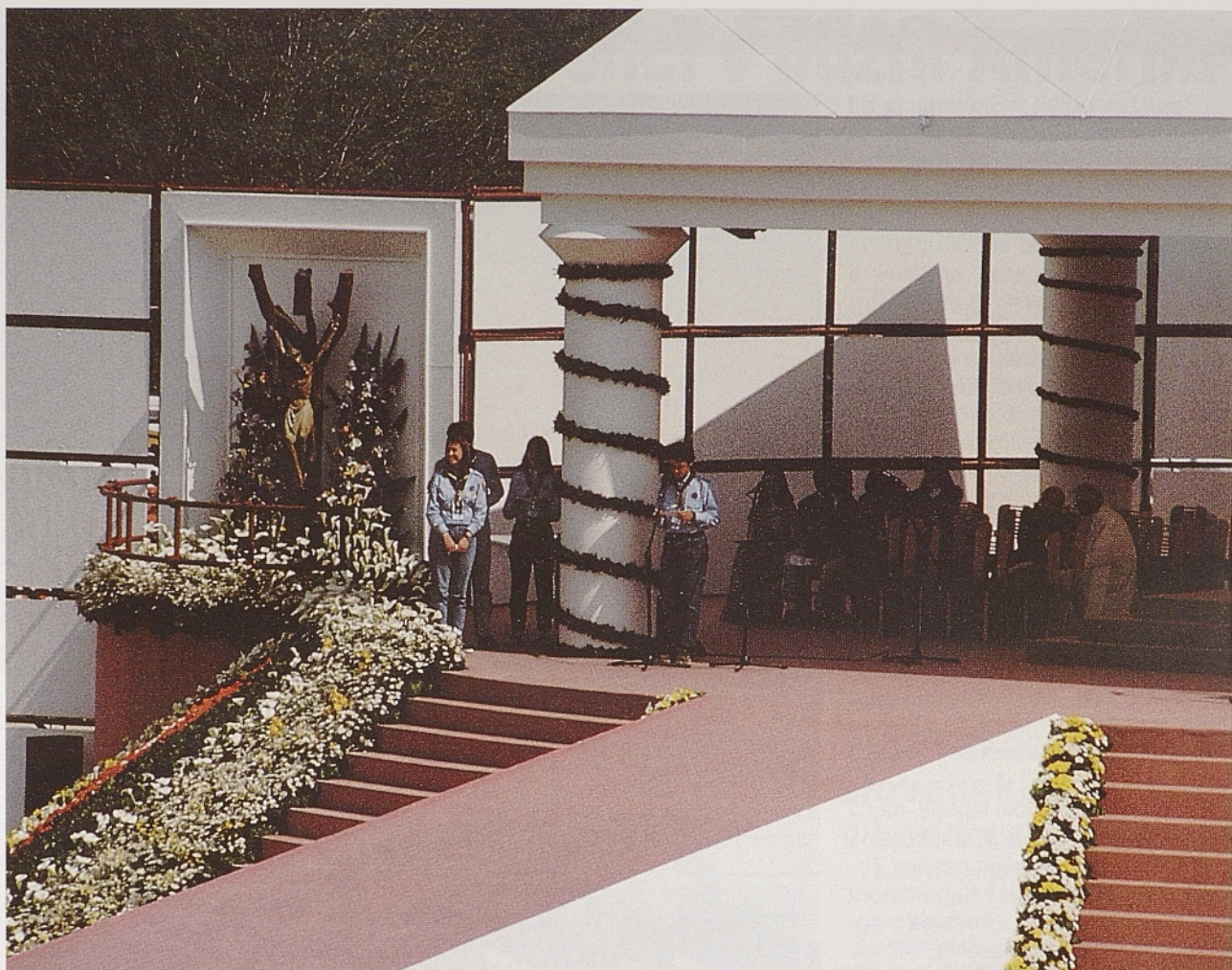
Sara: Zelo lep spomin imam na srečanje s papežem v Postojni. Naj-

bolj mi je bilo všeč to, da smo spoznali veliko ljudi, in splošno vzdušje je bilo zelo prijetno. Poleg tega pa je vladala med nami precejšnja evforija, ker je večina od nas prvič videla papeža, pa še od tako blizu, ker se je Sveti oče vozil čisto blizu nas.

Kdor pa se ni udeležil srečanja, je takole komentiral.

K: Spoštujem papeža kot osebnost, vendar ker nisem verna in nisem pretirano zadovoljna s krščansko ve-

⇒

ro, ker se mi zdi, da se cerkev - kljub preučevanju lepih moralnih nauk - le-teh ne drži vedno, zato se mi ni zdelo potrebno, da bi se udeležila tega srečanja.

Za konec pa še mnenje osebe, ki je na srečanju s papežem sodelovala čisto od blizu. David je izrekel prošnjo v imenu goriške zamejske mladine.

D: Na srečanje s papežem me bo vezal spomin na lepo in doživeto vzdušje. Lepo je bilo spoznati mladino iz cele Slovenije in mislim, da je s tem to srečanje doseglo tudi enega izmed ciljev. Poleg tega pa sem čutil izredno božjo bližino. Kar se tiče polemik zaradi finančnih razlogov, se z njimi ne strinjam. Menim, da je Slovenija potrebovala to srečanje, ker se je tako predstavila svetu in tudi potrdila svojo vero.

Papežev obisk je mimo. Ostali so le spomini. Enkratni, nepozabni.

Erika Hrovatin

Dušan Jakomin, urednik Našega vestnika, in Livij Valenčič v Postojni (zgoraj); papeževa rumeno-bela zastava plopola na tomajskem zvoniku (levo); srečanja s papežem v Postojni se je udeležil tudi urednik tržaškega škofijskega glasila Vita nuova g. Latin (spodaj).

STOŽICE

Slovenski zamejski skavti v Postojni.

Fotografije Peter Cvelbar in Marij Maver.